

رهام مخدومی
کارگردان:

تئاتر باید حرفی برای مخاطب روزگار خود داشته باشد

لطفاً درباره فعالیت‌هایتان در حوزه تئاتر بگویید.

بنده دارای مدرک کارشناسی و کارشناسی ارشد در رشته تئاتر از دانشگاه تهران هستم و سال‌هاست که در زمینه تئاتر فعالیت می‌کنم و در مقام بازیگر با گروه‌های متعددی همکاری داشته‌ام. از سال ۸۱ مدیر یک گروه تئاتری به نام «تئاتر زندگی» هستم و به همراه همسر، خانم گیتا بهادری، آن را اداره می‌کنیم. تاکنون حدود ۱۷ نمایش را با گروه تئاتر زندگی در جشنواره‌های مختلف و همچنین به صورت اجرای عمومی روی صحنه برده‌ایم. البته فعالیت‌های من تنها به تئاتر محدود نمی‌شود و در حوزه سینما نیز سال‌هاست که در مقام انتخاب بازیگر و بازیگردان با آثار متفاوتی همکاری کرده‌ام.

بنابراین آشنایی شما با آقای شریفی نیا به همین فعالیت‌های سینمایی بازمی‌گردد.

آشنایی ما به سال‌ها قبل، یعنی به زمان ساخت سریال‌های مانند «تبریز در مه» و «محمای شاه» مربوط می‌شود. از همان زمان و طی این سال‌ها با آقای شریفی نیا در ارتباط بوده‌ایم و در حال حاضر نیز تهیه‌کنندگی این نمایش بر عهده ایشان است.

جرقه اولیه نگارش این نمایش کجاست؟

باور من این است که تئاتر باید حرفی برای مخاطب روزگار خود داشته باشد. درحالی‌که متأسفانه چه در سینما و چه در تئاتر، آثار زیادی را می‌بینم که به مخاطب امروز و جامعه فعلی توجهی ندارند. به نظر من، هر اثر هنری باید نوعی آذوقه و خوراک فکری برای نسل جوان و مردم زمانه خود فراهم کند. بنابراین با توجه به اینکه پیش‌تر نمایشنامه «حکومت نظامی» و رمان «طاعون» از آبر کامورا خواننده بودم و «عادل‌ها» را نیز در سال ۸۳ و در سالن اصلی تئاتر شهر به صحنه برده بودیم تصمیم گرفتم که بر اساس این آثار که در ذهن من باقی مانده بودند اثری به تناسب مقتضیات روز بنویسم. به نظر من، هر اثر هنری حتی آثار کلاسیکی مانند شکسپیر یا نمایشنامه‌های یونان باستان باید به‌روز باشد و حرفی برای جامعه امروز ما داشته باشد. من پیشتر و در اجرایی که سال ۱۴۰۰ از نمایش «ترس و نکبت رایش سوم» داشتم نیز نوعی آدیتاسیون انجام داده بودم. این نمایش درباره همدلی مردم در شرایط سخت است. هم‌زمان با وقوع جنگ‌های دوازده‌روزه، من این همدلی را به‌طور واقعی تجربه کردم و دیدم که مردم در شرایط سخت تا چه اندازه مهربان‌تر می‌شوند و چقدر به یکدیگر کمک می‌کنند. این تجربه دقیقاً در میانه نگارش اثر و تمرین‌ها اتفاق افتاد و تأثیر زیادی بر روند شکل‌گیری کار داشت. این نمایش یک پیام اصلی دارد و آن این است که عشق نجات‌دهنده است. اینکه در برابر هر پیشامدی، باید با یکدیگر همدل باشیم، یکدیگر را دوست بداریم و از هم حمایت کنیم. این موضوع برای من اهمیت بسیار زیادی داشت. امیدی که در پایان نمایش، از طریق حضور آن دختر و شعری که می‌خواند و جمله «عشق نجات‌دهنده است»، ارائه می‌دهم برایم بسیار مهم است چون معتقدم که نسل آینده و نسل جدید، یا به اصطلاح نسل زد، باید این امید را در وجود خود داشته باشند و جامعه امروز ما نیز به‌شدت به امید، عشق، همدلی و مهربانی نیاز دارد. همین مسئله برای من به‌انگیزه‌ای تبدیل شد تا اساساً این نمایشنامه را با نگاهی به دو اثر از کامو بنویسم.

شما در این اثر به بیماری طاعون تجسم و عینیت داده‌اید. لطفاً کمی درباره این بعد اثر توضیح دهید.

در خود نمایشنامه «حکومت نظامی» کامو نیز این موضوع وجود دارد و در واقع طاعون یک نماد و سمبل است که می‌تواند یک عامل خارجی، بیماری کرونا، یا حتی جنگ باشد. از نظر من، این نماد می‌تواند مصداق‌های گوناگونی داشته باشد و این تجسم برای من اهمیت داشت، زیرا وقتی ما در حوزه سینما یا تئاتر کار می‌کنیم، اثر باید یک جنبه بیرونی و عینی داشته باشد؛ به این معنا که تماشاگر باید آن را ببیند، نه اینکه

گفت‌وگوی
روزنامه صبا با
عوامل نمایش
«طاعون»

دیکتاتوری، بلایی ویرانگرتر از طاعون

مریم عظیمی
گفت‌وگو

نمایش طاعون به نویسندگی و کارگردانی رهام مخدومی و تهیه‌کنندگی محمدرضا شریفی نیا از ۲۳ آذر در تالار حافظ روی صحنه رفته و تا ۲۹ دی ماه نیز اجراهای آن ادامه خواهد داشت. در این نمایش که طاعون به عنوان نمادی از یک سیستم تمامیت‌خواه، شهری را تحت سیطره می‌گیرد و انسان‌ها را به بردگی می‌کشد بازگرانی مانند محمدرضا میر حسینی، اشکان هورسان، گیتا بهادری، علیرضا مدنی، مریم ورزی، مجتبی علیزاده و... به ایفای نقش می‌پردازند. در ادامه گپ و گفت خبرنگار صبا با عوامل این نمایش را می‌خوانید.